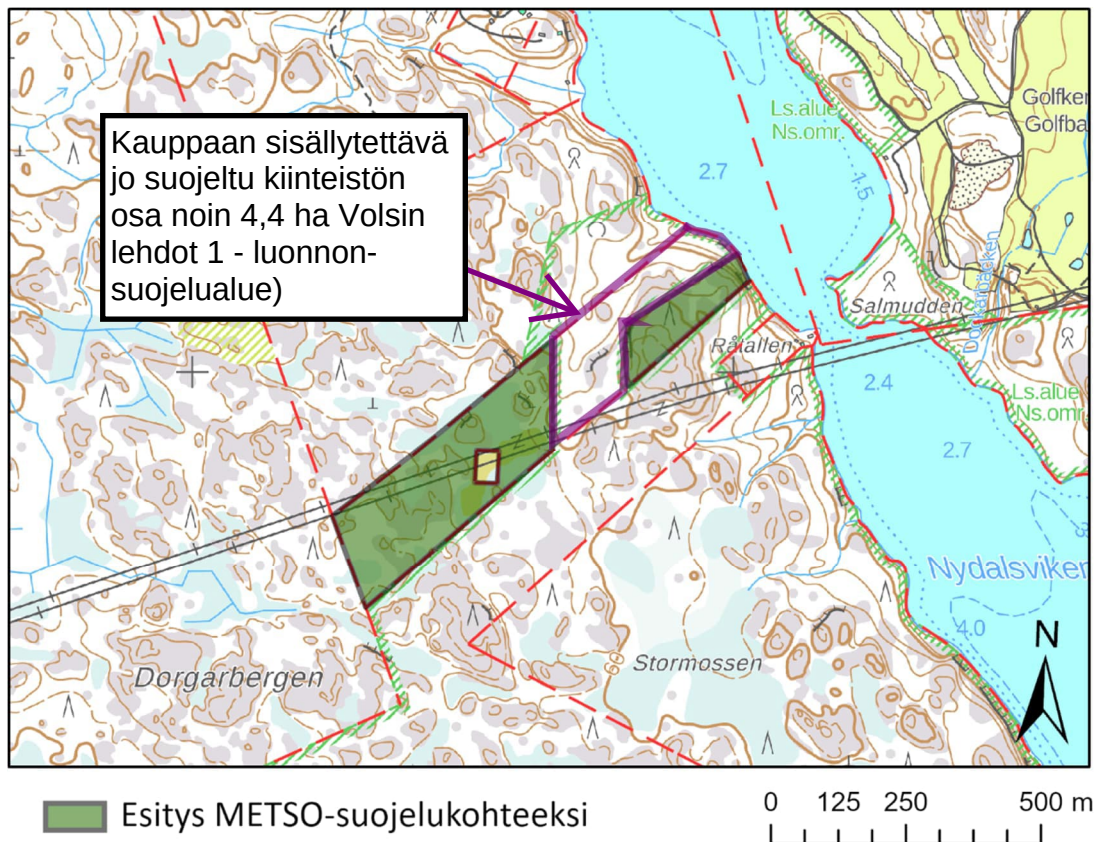

Dorgarnin pohjoinen metsä- ja suoalue (9,58 ha)

Kuva 1. Dorgarnin pohjoisen metsäalue- ja suoalueen raja.

Kiinteistö: 257-414-3-149

METSO-luokka: pääosin I, osin II

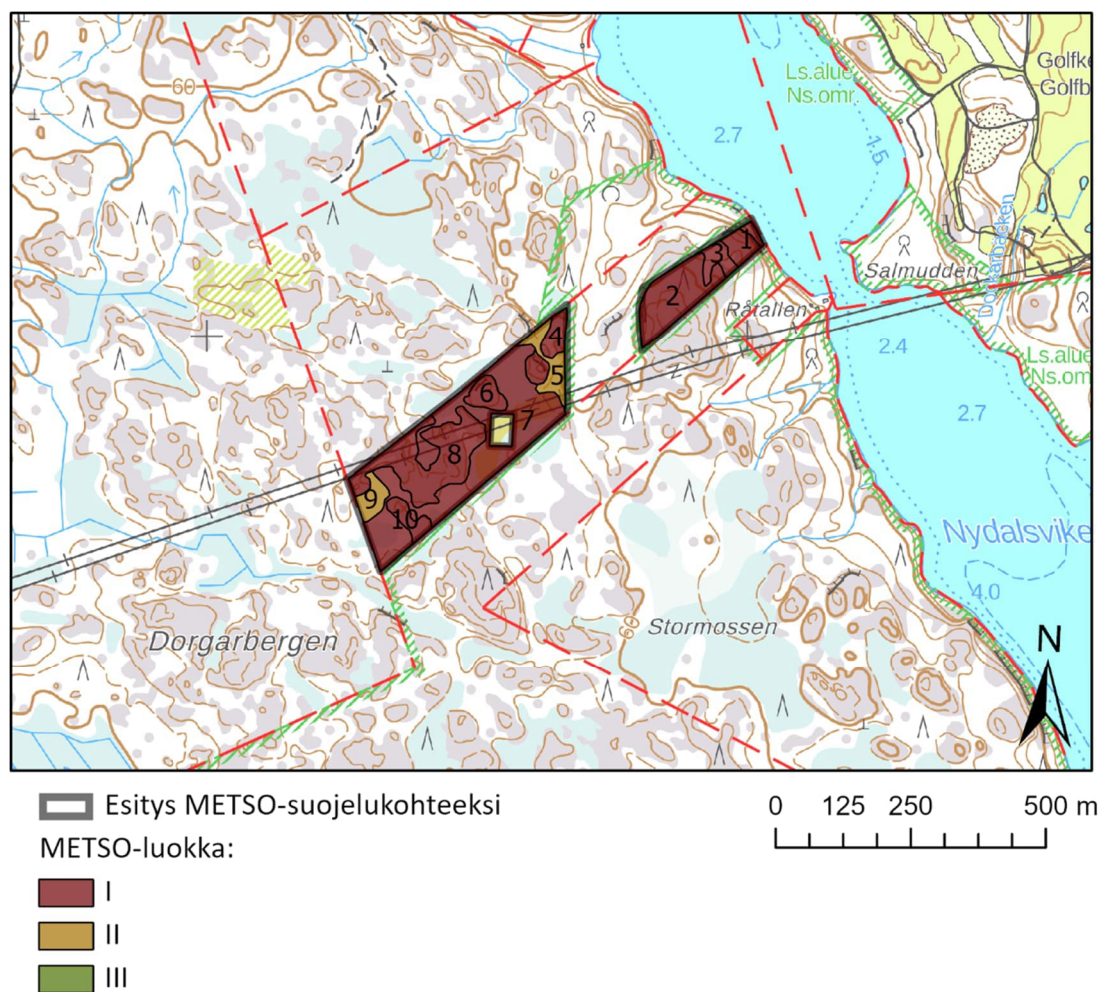
METSO-valintaperusteet:

- Lehtomaisen ja tuoreen kankaan varttuneet ja uudistuskypsät metsät, joissa on lahopuuta yli 10 m³/ha
- Varttuneet ja uudistuskypsät kuivahkon ja kuivan kankaan metsiköt, joiden puusto on uudistunut luontaisesti ja on erirakenteista
- Kuivahkojen ja kuivien kankaiden metsät, jotka ovat yli 140-vuotiaita
- Puustoltaan yli 140-vuotiaat kalliometsät ja louhikot, joissa on lahoja maapuita, keloja ja/tai kilpi-kaarnamäntyjä
- Vesitaloudeltaan luonnontilaiset tai sen kaltaiset muut rämeet
- Vanhapuustoiset ja/tai runsaasti keloutuneita mäntyjä sisältävät rämeet.
- Vesitaloudeltaan luonnontilaiset tai sen kaltaiset korvet.
- Yleinen valintaperuste: valtakunnallisesti ja alueellisesti uhanalaisten sekä silmälläpidettävien lajien elinvoimaiset esiintymät.

Luontotyyppit:

- Vanha mäntyvaltainen kuivahko kangas (valtakunnallisesti silmälläpidettävä NT)
- Vanha sekapuustoinen tuore kangas (valtakunnallisesti silmälläpidettävä NT)
- Kalliometsä (valtakunnallisesti silmälläpidettävä NT)
- Karu avoin laakea sisämaakallio (valtakunnallisesti säilyviä LC)
- Boreaalinen piensuo (valtakunnallisesti vaarantunut VU luontotyyppi ja Etelä-Suomessa erittäin uhanalainen EN luontotyyppi)

Kuvaus:

Kuva 2. Kohteen luontotyyppikuviot (1-10) ja näiden METSO-luokat.

Kuvio 1:

Runsaslehtipuustoisessa jyrkanteen alusmetsässä on runsaasti eri-ikäistä ja -kokoista lahopuuta. Puuston tila- ja ikärakenne ovat luonnontilaisen kaltaisia ja puulajikoostumus monipuolinen. Vallitsevassa latvuseroksessa koivun, kuusen, pihlajan, tervalepän, haavan ja männyn läpimitta rinnankorkeudella vaihtelee välillä 15–35 cm. Runsaan lehtikarikkeen vuoksi aluskasvillisuutta on paikoin niukasti. Kenttäkerroksessa tavataan mustikkaa, metsäkastikkaa (*Calamagrostis arundinacea*) ja kieloa (*Convallaria majalis*) sekä pohjakerroksessa vähän kerrossammalta (*Hylocomium splendens*).

METSO-valintaperuste:

- Lehtomaisen ja tuoreen kankaan varttuneet ja uudistuskypsät metsät, joissa on lahoppuuta yli 10 m³/ha

Kuva 3. Lehtipuustoista metsää jyrkänteen alla kuviolla 1.

Kuviot 2, 4, 6 ja 10:

Kallioilla kasvaa harvaa kalliomännikköä, jossa vanhimmat puut ovat kääkkyräöksaisia ja kilpikaarnaisia. Lisäksi on useita keloja ja maapuita. Männyn ohella kasvaa siellä täällä nuorempia koivuja ja kuusia. Pensas-kerroksessa on monia kookkaitakin katajia. Poronjäkälikkö on paksua, eikä kulumisesta ole merkkejä. Kenttä- ja pohjakerroksen lajisto on karuille avokallioille ja kalliometsille tavanomaista: kanervaa (*Calluna vulgaris*), metsälauhaa (*Avenella flexuosa*), mustikkaa, puolukkaa, kallioimarretta (*Polypodium vulgare*), kangasmaitikkaa (*Melampyrum pratense*), kangaskarhunsammalta (*Polytrichum juniperinum*), kangaskynsisammalta (*Dicranum polysetum*) ja seinäsammalta (*Pleurozium schreberi*). Soistuneissa painanteissa kasvaa lisäksi juolukkaa (*Vaccinium uliginosum*), virpajua (*Salix aurita*) ja kangasraikasammalta (*Sphagnum capilliifolium*).

METSO-valintaperuste:

- Puustoltaan yli 140-vuotiaat kalliometsät ja louhikot, joissa on lahoja maapuita, keloja ja/tai kilpikaarnamäntyjä.

Kuva 4. Kalliomännikköä Dorgarnin pohjoisella metsäalueella.

Kuvio 3:

Kallioiden välinen metsikkö, jossa valtapuuston lisäksi kookkaita ylispuita (dbh 40–45 cm). Puusto harvahkoa eri-ikäisrakenteista mäntyä, kuusta ja koivua, ja tilarakenne on luonnontilaisen kaltainen. Kuvion läpi kulkee kapea polku. Pensaskerroksessa katajaa. Kenttäkerroksessa mustikkaa, metsäkastikkaa, metsälauhaa, puolukkaa ja kanervaa. Pohjakerroksessa kangaskynsisammalta ja seinäsammalta. Luonnonsuojelualueen läheisyys nostaa METSO-luokkaa II -> I.

METSO-valintaperuste:

- Varttuneet ja uudistuskypsät kuivahkon ja kuivan kankaan metsiköt, joiden puusto on uudistunut luontaisesti ja on erirakenteista

Kuva 5. Erirakenteista metsää kuviolla 3.

Kuvio 5:

Tasarakenteinen harvennettu männikkö, jossa kuusta alikasvoksena. Kenttäkerroksessa mustikkaa, metsälauhaa, sananjalkaa, puolukkaa ja metsäkastikkaa. Pohjakerroksessa seinäsammalta ja kangaskynsisammalta. Luonnonsuojelualueen läheisyys nostaa METSO-luokkaa III -> II.

Kuvio 7:

Boreaalinen piensuo. Kohde on tyypillinen kallioiden välisiin painanteisiin syntynyt piensuo, joka muodostuu osin erillisistä karuista rämeistä ja korvista. Kohteella on vanhapuustoisia isovarpurämeitä, korpirämeitä ja kangsrämeitä, pienialaisesti sararämettä, keskellä karua lyhytkorsirämettä ja -nevaa. Lounaisosassa esiintyy myös varpukorpia. Etenkin kohteen pohjoisosan isovarpurämeillä on komeaa kookasta suovarvikkoa: suopursua (*Rhododendron tomentosum*) ja juolukkaa sekä lisäksi kanervaa, tupasvillaa (*Eriophorum vaginatum*), lakkaa (*Rubus chamaemorus*), variksenmarjaa (*Empetrum nigrum*), pikkukarpaloa (*Vaccinium microcarpum*) sekä pohjakerroksessa rämekarhunsammalta (*Polytrichum strictum*), punarahkasammalta (*Sphagnum medium*) ja rämerahkasammalta (*S. angustifolium*). Osin isovarpuräme on vankka-puustoista (männyn läpimitta rinnankorkeudella 15–25 cm) ja vanhimmat männyt ovat käkkyräisiä ja osin keloutuneita. Isovarpurämeen reunalla on pienialaisesti sararämettä, jossa puusto on mätäspinnolla kitukasvuista ja jossa nevapinnoilla tavataan jouhisaraa (*Carex lasiocarpa*), järviruokoa (*Phragmites australis*), suokukkaa (*Andromeda polifolia*), isokarpaloa (*Vaccinium oxycoccos*) ja sararahkasammalta (*S. fallax*). Kohteen keskiosan avosuo voimalinjan alla lyhytkorsinevaa, jossa kasvaa runsaana alueellisesti uhanalaista (RT) tupasluikkaa (*Trichophorum cespitosum*). Avosuo-osa on keskeltä lähes kokonaan nevapintaista, mutta reunoilla on mätäspintaa niin runsaasti, että suotyyppi on lyhytkorsiräme. Muita avosuon lajeja kohteella ovat valkopiirtoheinä (*Rhynchospora alba*), tupasvilla, pyöreälehtikihokki (*Drosera rotundifolia*) ja isokarpalo. Avosuon ruskorahkasammallailla kasvaa osin samoja lajeja kuin isovarpurämeilläkin: kanervaa, lakkaa, juolukkaa ja männyn taimia. Avosuo-osan lounaispuolella on korpea, jossa kuusi on valtapuu. Korpilajistoon kuuluvat paatsama (*Frangula alnus*), virpapaju, mustikka, siniheinä (*Molinia caerulea*), puolukka, metsätähti, pallosara (*Carex globularis*), maariankämmekekä (*Dactylorhiza maculata*), tähtisara (*C. echinata*), korpi-, vaalea- ja varvikkorahkasammal (*Sphagnum girgensohnii*, *S. centrale*, *S. russowii*) ja korpikarhunsammal (*Polytrichum commune*). Kohteen lounaisimman kolkan suotyyppi on korpiräme ja kangsräme, ja kasvilajistossa esiintyy niin rämevarpuja kuin korpilajejakin. Kohteen luonnontilaa heikentää ainoastaan sen poikki kulkeva voimansiirtolinja, jonka alta on kaadettu jonkin verran rämemännikköä. Suurimmaksi osaksi voimalinjan alusta on luonnostaankin puutonta, niukkapuustoista tai hyvin kitukasvuista männikköä.

METSO-valintakriteerit:

- Vanhapuustoiset ja/tai runsaasti keloutuneita mäntyjä sisältävät rämeet.
- Vesitaloudeltaan luonnontilaiset tai sen kaltaiset korvet.
- Yleinen valintaperuste:
 - o Valtakunnallisesti ja alueellisesti uhanalaisten sekä silmälläpidettävien lajien elinvoimaiset esiintymät.

Kuva 6. Boreaalista piensuota kuviolla 7.

Kuvio 8:

Kalliometsä, jonka poikki kulkee voimansiirtolinja. Enimmäkseen suhteellisen nuorehkoa männikköä, jonka lisäksi harvassa selvästi vanhoja ylisäntäjä, jotka kilpikaarnaisia ja kääkkyräisiä. Lisäksi nuorta kuusta. Myös pystyyn kuolleita kuusia. Kasvilajisto kalliometsille tavanomaista: puolukkaa, kanervaa, mustikkaa ja metsälauhaa sekä seinä-, kerros-, kangaskynsi- ja kangaskarhunsammalta ja poronjäkäliä. Luonnonsuojelun läheisyys nostaa METSO-luokkaa II -> I.

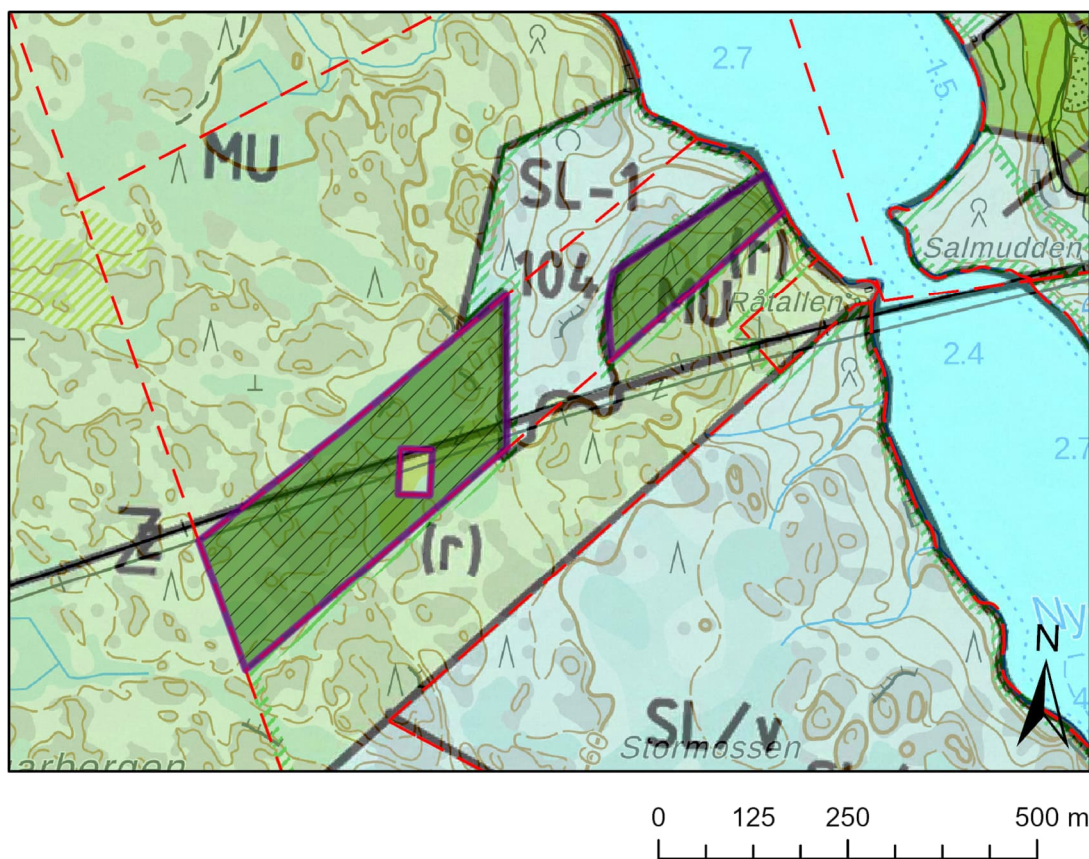
Kuvio 9:

Varttunut kuivahko kangas. Tasarakenteinen harvennettu männikkö. Lievää soistuneisuutta paikoin (sini-heinä). Muuten lajisto kuiville kankailla tavanomaista. Kenttäkerroksessa mustikkaa, metsälauhaa, kangasmaitikkaa, puolukkaa ja kanervaa. Pohjakerroksessa seinäsammalta ja kangaskynsisammalta. Luonnonsuojelun läheisyys nostaa METSO-luokkaa III -> II.

Kaavatilanne:

Yleiskaava 2020: MU (r), voimansiirtolinja

- MU MAA-JA METSÄTALOUSVALTAINEN ALUE, JOLLA ON ULKOILUN OHJAUSTARVETTA JA/TAI YMPÄRISTÖARVOJA. Alue varataan ensisijaisesti maa- ja metsätaloustalouteen. Alueen metsänhoidossa tulee kiinnittää huomioita hyväksyttyihin luonnon huomioonottaviin käsittelytapoihin sekä uuden luonnonsuojelulain ja uuden metsälain mukanaan tuomiin vaatimuksiin luonnon suhteen. Alueella sallitaan maatalouden ja siihen soveltuvien elinkeinojen harjoittaminen sekä tätä palveleva rakentaminen. Asuntojen rakentaminen niillä rakennuspaikoilla, jotka ovat yleiskaavan vahvistamisajankohtana asumiskäytössä. Asuntojen lukumäärää ei saa lisätä eikä loma-asuntoja muuttaa pysyviksi asunnoiksi (omakotitaloiksi). Rakennuslain 31 §:n perusteella kielletään rakentamasta MU-alueelle siten, että vaikeutetaan alueen käyttämistä yleiskaavassa varattuun tarkoitukseen.
- r: merkintä osoittaa, että alueella on siirtämätöntä, laskennallista hajarakennusoikeutta.

 Esitys METSO-suojelukohteeksi

Kuva 7. Dorgarnin pohjoinen metsäalue- ja suoalue yleiskaavakartalla.

Luontotietolähde:

Manninen, E. 2020: Luontotyyppi- ja kasvillisuusselvitys Meikon pohjoispuolella Råtallenin alueella Kirkkonummella vuonna 2020. Faunatican raportteja 72/2020.